



Sygn. akt V KK 90/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński
SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 marca 2022 r.,
w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w sprawie **P. S.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 207 § 1 k.k. i innych,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,
od wyroku Sądu Rejonowego w Ż.,
z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt II K [...],

**uchyla wyrok w zaskarżonej części tj. niezawierającej
rozstrzygnięcia o oddaniu pod dozór i przekazuje sprawę w tym
zakresie Sądowi Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ż., uwzględniając wniosek P. S. złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k., wyrokiem z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt II K (...), uznał go za winnego, tego że:

1. w okresie od dnia 29 września 2010 r. do dnia 31 sierpnia 2020 r., w W., gm. Ż., znęcał się psychicznie i fizycznie nad żoną M. S. w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwym wszczynał awantury, podczas których znieważał żonę słowami wulgarnymi uznawanymi powszechnie za obelżywe, szantażował ją emocjonalnie popełnieniem samobójstwa i samookaleczeniem oraz naruszał jej nietykalność cielesną poprzez szarpanie, popychanie, wykręcanie rąk, bicie po twarzy otwartą dłonią i ciągnięciem za włosy,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 28 września 2020 r., w S. przy ul. S., gm. S., pow. n., groził żonie M. S. pozbawieniem życia, a zapowiedzi grożące wzbudziły w niej uzasadnioną obawę, że mogą zostać spełnione oraz spowodował u niej lekkie uszkodzenia ciała w postaci podbiegnięcia krwawego okolicy czoła i policzka oraz oczodołu po stronie prawej i 10 małych owalnych zasinień przedramienia lewego, które naruszyły czynność narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 85 § k.k. w zw. z art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł również wobec P. S. karę łączną roku pozbawienia wolności, której wykonanie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 4 k.k., orzekł zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej M. S. na odległość mniejszą niż 50 metrów, na okres 10 lat.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 20 maja 2021 r., bez postępowania odwoławczego.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, który zaskarżając go w części niezawierającej rozstrzygnięcia o obligatoryjnym oddaniu pod dozór, na niekorzyść P. S. zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżonego P. S. o wydanie wyroku bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, mimo iż wniosek ten nie zawierał propozycji obligatoryjnego - z mocy art. 73 § 2 k.k. - w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec sprawcy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, oddania oskarżonego pod dozór, co skutkowało wydaniem wyroku również z rażącą i mającą istotny wpływ na jego treść obrazą wskazanego wyżej przepisu prawa materialnego”.

Podnosząc taki zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Ż. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego wniesiona na niekorzyść skazanego P. S. , jako zasadna w stopniu oczywistym, podlegała rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 5 k.p.k. Zgodzić się bowiem należy z argumentami zawartymi w uzasadnieniu kasacji, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącą oraz posiadającą istotny wpływ na jego treść obrazą przepisu prawa karnego procesowego, wskazanego w zarzucie kasacji.

Podkreślić należy, że rozstrzygając wniosek oskarżonego złożony na podstawie art. 387 § 1 k.p.k., Sąd jest zobowiązany przede wszystkim sprawdzić zaistnienie wszystkich warunków dopuszczalności takiego wniosku. Jednym z nich jest z pewnością zgodność zgłaszanych we wniosku, zaakceptowanych przez uprawnionych uczestników postępowania propozycji, w tym również tych co do oceny prawno-karnej zarzucanego oskarżonemu czynu, wymiaru kary bądź środków karnych, z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego. W sytuacji, w której treść wniosku tychże regulacji prawnych nie respektuje, niewątpliwym obowiązkiem sądu jest bądź to uzależnienie swojej decyzji o uwzględnieniu tego wniosku od dokonania w nim zmiany konwalidującej dostrzeżoną jego wadliwość (art. 387 § 3 k.p.k.), bądź też rozpoznanie w dalszym

ciągu sprawy na zasadach ogólnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2019 r., sygn. akt V KK 34/18).

Wymaga podkreślenia, że zarówno w dacie popełnienia przez P. S. przypisanych mu przestępstw, jak i w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy w Ż. obowiązywał art. 73 § 2 k.k., z którego wynika, że orzeczenie dozoru jest obowiązkowe między innymi wobec sprawcy, który popełnił przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej.

Tymczasem wniosek oskarżonego, złożony w trybie art. 387 § 1 k.p.k. nie zawierał propozycji oddania go pod dozór kuratora względnie innego podmiotu określonego w art. 73 § 1 k.k., mimo iż przypisane oskarżonemu w wyroku czyny ewidentnie zostały popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie z nim zamieszkującej. Tym samym będący wynikiem rażącego naruszenia art. 387 § 1, 2 i 3 k.p.k. brak orzeczenia w analizowanej sprawie środka probacyjnego stanowi również rażącą obrazę art. 73 § 2 k.k. Brak takiego obligatoryjnego rozstrzygnięcia powoduje, że kasacja jest oczywiście zasadna.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji wyroku.